

gere end en pakke kaffefiltre, så det kan ikke være varigheden, der er tale om her, når man definerer varige forbrugsgoder. Hygiejneartikler, hvad er det? Er det tandbørster? Hvad med elektriske tandbørster? Er det også engangsvarer?

Der vil blive en masse fortolkninger, og jeg siger ikke det her, fordi det primært skal være sjovt – det er det også lidt – eller for at være polemisk i forhold til regeringen. Jeg siger det også, fordi det jo er den slags overvejelser, som samtlige handlende bliver nødt til at gøre sig dagligt for at kunne leve op til lovens krav. Man bliver jo nødt til hele tiden at skulle definere hvert enkel vare, man sælger, for at kunne afgøre, om den tæller med i $\frac{3}{4}$ -omsætningen eller ej.

Endelig er der en tredje afgrænsning, som slet ikke har været inde i debatten, og det er i § 4.

Dér bliver det nemlig nævnt, at butikker, der udelukkende eller hovedsagelig sælger udvalgsvarer, ikke omfattes af undtagelsen. Hvad betyder »hovedsagelig«? Er det 80 pct.? 70 pct.? 60 pct.? Eller er det halvdelen?

Hvordan skal det fortolkes? Må butiksindehaverne selv om det, eller kunne de få en smule vejledning fra lovgivernes side, så de ved, om de er på den rigtige side af strengen eller på den forkerte?

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg skal naturligvis med stor glæde vende tilbage til hele problemstillingen omkring dagligvarer og ikkedagligvarer i mit svar til sidst. Men jeg synes dog, det må være på sin plads at gøre opmærksom på allerede nu, at det naturligvis er Folketinget, der vedtager love, og derfor skal Folketingets medlemmer være fuldt informeret om, hvad det er, de sidder og vedtager. Det manglede bare.

Men jeg kan trøste Folketingets medlemmer med, at det må da være en dejlig ting at vide, at informationsniveauet om, hvad der er hvad, er langt højere ude selv i den mindste kiosk, som i dag er udstyret med et kasseapparat, der gør varerne op præcist gruppe for gruppe. Jeg står med et eksempel fra en lille forretning her, hvor vi starter med varegruppe 1, læskedrikke, derefter mejeriprodukter, fiskekonserves, dybfrost, og så kunne vi gerne køre videre, men det tillader tiden ikke.

Det må jeg bare gøre opmærksom på. Vi skal selvfølgelig have det her afklaret og vide, hvad vi stemmer for eller imod; det er klart. Men jeg kan bare berolige med, at der ikke er én forret-

ning af dem, vi snakker om her, der ikke er klar over, hvilke varegrupper de har med at gøre, og hvilke der giver over- og underskud, for det er faktisk derfor, de fører dem. Det var det ene punkt, jeg ville nævne.

Det andet er, at selve dagligvarebegrebet og udvalgsvarebegrebet altså ikke er noget, der er opfundet af nogle bureaukrater i Erhvervsministeriet. Det er for branchen og for detailhandelen i det hele taget kendte størrelser og begreber, og derfor kan det selvfølgelig håndhæves. Den enkelte forretning ved, hvad det her går ud på.

Så skal jeg lige give en hurtig definition, idet jeg godt vil medgive hr. Jørn Jespersen, at tobak er en dagligvare. Det står ved en fejl som et varigt forbrugsgode i bemærkningerne, og det beklager jeg. Så er det sagt, og jeg skal gerne krybe langs gulvtæppet for at beklage det, men naturligvis er det en dagligvare, for definitionen på en dagligvare er: en vare, som forbruges samtidig med, at den bruges, og det gør cigaretter jo og også kaffefiltre. Det er vel få, der går ud og vasker et kaffefilter og bruger det én gang til.

Og udvalgsvarer er: Varer, som bliver ved med at eksistere samtidig med brugen og først går til grunde – det er et dejligt udtryk – efter en nedslidning over en længere periode. Det er detailhandelens egen definition på, hvad de to varegrupper går ud på, og det er altså noget, man bruger hurtigt og i det daglige. Det er derfor, regeringen siger, at det er dét, der er det største behov for at smutte ned og hente, når man har glemt at købe det, også om søndagen. Og så er der endelig de langvarige forbrugsgoder, hvor jeg dog stadig væk må fastholde, at behovet for at købe en sofagrube natten mellem lørdag og søndag nok er begrænset.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg skal spare erhvervsministeren for de vanskeligheder, der ville være forbundet med at gå ind i en længere diskussion om, hvad den enkelte butiksindehaver ved og ikke ved. Det tror jeg vil være velegnet til udvalgsbehandlingen. Jeg vil bare sige i al stilfærdighed, at jeg ikke tror, der er mange små brødudsalg, enmandsforretninger eller familieforretninger, der har brug for ret meget mere bureaukrati. Jeg tror, de har bureaukrati nok i forvejen.

Men lad mig så sige om det med grænserne: Jo, det kan da godt være, at man har nogle hensigter med sine grænser, men når erhvervsministeren og regeringen i lovforslaget foreslår, at